Bütün ülkelerin
proleterleri birleşin!

İŞÇİNİN SESİ

Devrimin de
partinin de
güvencesi işçilerdir!

Karkêren hemû
welatan yekbin!

Yıl:8, Sayı:199
19 Mayıs 1982

İŞÇİ SINIFI YENİ ATILIMLARA HAZIRLANIYOR

Emine Engin

Ulusu, geçtiğimiz günlerde "ekonomik yangını söndüremedik, ekonomide beklenen hedefe varamadık" diye itiraf etmek zorunda kaldı. Bunun telaşı zaten uzun süredir basında yansıyordu.

Ekonomik "başarı" palavraları, tutmayacağı çok açık olduğu için azaldı. Buna karşılık, köpeğini sünnet ettiren adam ve Danışma Meclisi'nin bu konuya nasıl eğildiği (!) gibi haberler, en ince ayrıntılarına kadar verilen cinayet, kaza ve kudurma gibi olaylar çoğaldı. Dikkatleri ekonomik gerçeklerden uzaklaştırmak için şövenizm balonu o kadar şişirildi ki, artık içi görünmeye başladı, başlıbaşına bir mizah niteliği aldı.

Gazetelerin baş sayfalarıyla, spor sayfaları birbirine karıştı. Baş sayfalarda, takım tutar gibi, maç havası içinde verilen savaş haberleri ve şövenist kışkırtmalar yer alıyor. Örneğin, Arjantin-İngiltere arasındaki savaş, gerçekten tam bir maç gibi, hatta Arjantin İngiltere hokey karşılaşmasının sonuçlarını da manşette içererek verildi. Sonra, "Türkler satın aldıkları evden Alman kiracıları çıkardılar" gibi haberlerle birlikte neredeyse yakında puan cetveli yayınlayacaklar. Öte yandan spor sayfalarında savaş var. "Yunanistan'ı yendik — ne mutlu Türküm diyene" (!)

Ekonomik "başarı" palavralarının geri çekilme nedeniyle bağlı olarak, artık burjuvazi kendi sorunlarını da pek açık tartışamaz oldu. Örneğin, son zamanlarda herkes "halkımızın konut sorunu"yla (!) ilgileniyor. Ilıcak, Odalar Birliği Başkanı, Sosyal Sigortalar Kurumu... herkes bir anda halkın oturacağı evleri düşünmeye başladı. Bu aşırı düşüncelilik bile gösterdi ki, üstü kapalı bir biçimde asıl tartışılan halkın konut sorunu değil, son zamanlarda dış pazarlarda eli boş kalan inşaat sektörünün iç pazar sorunudur.

Bir ara bu tür sorunlarını açık tartışma rahatlığı duymuşlardı. Şimdi burjuvazide bu rahatlık yoktur. Şimdi aralarında daha çok ezop dili kullanıyorlar. Örneğin, Mehmet Barlas, "bugün ile gelecek arasında yumuşak geçiş" sorununa çözüm bulmaya çalışıyor. Ama boşunadır. İşçi sınıfında hiç de yumuşak olmayan bir öfke hızla yoğunlaşmaktadır. Bu yüzdendir ki Türk-İş ve basın, bir süredir ücretlerle v.b. "ilgilenmeyi" artırdı.

Bilindiği gibi, Türk İş son sıralarda ard arda gelen iki rapor hazırladı.

Bu rapoların ilkinde, sigortalıların günlük ortalama ücretinin, 1963'de 17.91 TL iken, 1981'de gerçek olarak 13.91 TL'ye düştüğü söyleniyor. Herhalde 1981 rakkamlarının ortaya sürülmemesi konusunda "uyarı" gelmiş ki, ikinci raporda aynı karşılaştırma 1963 ile 1980 arasında yapılıyor (ya da gazetelerde öyle yansıyor) ve gerçek ortalama ücretin 1980'de 16.58 TL'ye düştüğü belirtiliyor.

Sağolsunlar, iyi ki de uyarı yapmışlar, böylece iki rapordan birlikte, 1980 ve 1981 rakkamları çıkıyor. Buna göre, 1980'de 16.58 TL olan ortalama gerçek ücretler, 1981'de 13.91 TL'ye düşmüştür. Yani gerçek ücretlerdeki bir yıllık düşüş %16'dır. İşte bu da faşizmin ücretler açısından bir yıllık bilançosudur.

Aynı raporlarda, "gerçek asgari ücretin de aynı ortalama ücret gibi 1976-1977 döneminde en üst düzeye" çıktığı, "1980-1981 yıllarında ise 1963 yılının bile gerisine" düştüğü belirtiliyor. (*Tercüman* 6 Mayıs, *Milliyet* 9 Mayıs)

Tam da 1 Mayıs dolaylarında, 1976-1977'nin güzelim kızıl 1 Mayıs alanları gözler önünde canlanırken, Türk İş'in bu verileri yayınlaması belki de bugüne dek işçi sınıfına sağladığı en büyük yarardır. Bilinç bulandırmak, demagoji yapmak için yola çıkmış ama tersine, işçi sınıfımızın devrimci bilinci pekiştirmeye yaramıştır.

1980-1981 arasında gerçek ücretlerin %16 düşmesiyle, 1976-1977 döneminde ücretlerin en üst düzeyde olduğu gerçeği, birlikte çok derin anlam taşımaktadır.

Ekonomik, demokratik, sendikal, siyasal her türlü hakkı elde etmek, *devrimci* sınıf savaşımının ucundadır. 1978 ve sonrasının, özellikle faşizm döneminin de gösterdiği gibi her türlü hakkı kalıcılaştırmak, *devrimin zaferinin* ucundadır.

Bugün karşı-devrim işçi sınıfına, tüm emekçi halka burjuvazi için zorla özveri dayatıyor. Asgari ücretin iki yıl daha artırılmayacağını söylüyorlar. Artırılır derken ise, 10 binden 12 bine çıkması gibi gülünç rakkamlardan konuşuyorlar. Enflasyon, işsizlik — hepsi ekonomik şiddettir.

İşçi sınıfının tarihsel misyonu tüm insanlığı baskı ve sömürüden tümüyle, sonul olarak kurtarmaktır. Böyle büyük bir görevle yüklü bir sınıf, kuşkusuz bu görevi bencillik içinde, özveri yapmadan gerçekleştiremez. Ancak bu özverinin bir kırıntısını bile burjuvazi için yapmaz. İşçi sınıfı devrimci, komünist yolunda özveri yapar ve de başarmak için yapmak zorundadır. Burjuvazinin dayattığı özveriyi geri teptirmek, kırıp atmak için devrimci özveri zorunludur. Bu zorunluluğu kavramak, devrimci savaşımın ancak devrimci özveri üzerinde yükselebileceğini anlamak doğru sınıf bilincinin önemli bir parçasıdır.

İşte yaz taarruzu tüm bunların yoğun bir yansımasıdır. Geçen yıl Yürükoğlu yoldaşımızın dediği gibi, bugün küçüktür ama yarın yüzbinleri, milyonları saracaktır. Menşeviklerin "taarruz" sözünü sırf kendi üzerlerine alındıkları ve utanmadan yarı maocu olarak nitelendikleri, devrim için emir vermeye hazır komutan havalarında ortada dolaşan geçici yol arkadaşlarının bir kuruş parayı sakındıkları yaz taarruzumuz yaklaştı.

Yaz taarruzu için söylenecek çok söz var. Daha bu konuda çok şey yazacağız ve çok şey yapacağız. Şimdilik şu kadarını söyleyelim ki, bu güzel geleneği, bu yıl da gericilik döneminin tortularına bulaştırmadan, güçlendireceğiz, yaygınlaştıracağız, o tortuları eriten bir odağa dönüştüreceğiz. Yoldaşlarımıza hazır olun demeye bile gerek yok, hazırlık büyük bir kıvançla, coşkuyla çoktan başladı.

Bütün ülkelerin proleterleri birleşin!

İŞÇİNİN SESİ

Yıl: 8, Sayı: 199
19 Mayis 1982

Masrafı: 50p ■ Yıllık abone: 15 pound ■ Türkiye'den 4 kitap gönderilerek abone olunabilir ■ Yazışma adresi: 29 Parkfield Street, London, N1, England ■ Baskı: Morning Litho Printers Ltd. (TU) ■ Gönderilen yazıları yayınlayıp yayınlamama ve tersine bir istek belirtilmedikçe düzeltme, ya da kısaltma hakkı yayın kurulunundur. Hiçbir yazı geri gönderilmez.

OKURLARIMIZ YAZIYOR

İşçinin Sesi yandaşlarına bu kez de Troçkist çağrı

Yoldaşlar,
Bir Mayıs'ta, İngiltere'deki Troçkist örgütlerden biri, "Polonya ve TKP'li 'Leninciler' " başlıklı bir bildiri dağıttı. *Spartacist* gurubunun *İşçinin Sesi* hareketini hedef alan bu bildirisinde yazılanlara kısaca değinmek istiyorum.

Spartacist gurubunun bildirisinde *İşçinin Sesi*'ne yöneltilen saldırı, Leninizmle Troçkizm arasında Rus devrim tarihinde var olan çelişkiyi yansıtıyor. Bu bildiri *İşçinin Sesi*'nin şahsında Troçkizmin Leninizme olan *tarihsel* düşmanlığının bir yinelenmesidir.

İşçinin Sesi, Leninci ideolojisiyle büyüyüp, serpildikçe, saldırıların yeni kılıflar altında yoğunlaşması da kaçınılmazdır. Örneğin oportünistler, "*İşçinin Sesi* Yandaşlarına" bir çağrı yazıp, bu 'yandaşları' Leninizmden koparıp, oportünizme 'kazanmak' için dil döktüler. Şimdi de Troçkistler, bir bildiri ile aynı 'yandaşları' Troçkizme 'kazanmak' için dil döküyorlar. İstekleri kursaklarında kalacaktır.

Troçkistlere göre *İşçinin Sesi*'nin 'çelişkisi' şuymuş: "Bugün Leninciler, bugünkü metodolojik çerçeveleri içinde yapabilecekleri kadarını yaptılar. *İşçinin Sesi* yandaşları yalnızca Stalinci mirasla tüm bağlarını kopararak ve Troçkizmin yanına gelerek devrimci, proleter-enternasyonalist Leninciler olmaya olan isteklerini ayakta tutabilirler." Bildirinin sonuna doğru yine aynı görüşü yineleyen Troçkistler şöyle diyorlar: "TKP'li Leninciler kritik bir kavşaktalar. Buradan Troçkizmi anlamaya doğru ilerlemezlerse yalnızca geri giderler."

Troçkistler bizi düşündükleri için sağolsunlar! *İşçinin Sesi*'ni Troçkizme 'ilerletmeye' çalışmalarını anlayışla karşılamamak elde değil. Şunu söyleyip geçelim. *İşçinin Sesi* bugüne dek Leninizmi doğru anladığı için, Lenin'in Torçkizm de dahil tüm küçük burjuva çizgilere karşı savaşımını doğru kavradığı için ilerledi.

Troçkistler, bildiride *İşçinin Sesi*'nin "ideolojik mücadele ile dünya komünist hareketini reforme etme" gibi bir perspektifle hareket ettiğini söylüyorlar, kendileri de "deforme" olmuş, "bürokratik işçi devletleri"nde "siyasal bir devrim" öneriyorlar. Bu "siyasal devrim"den ne anladıkları bir yana, Troçkistlerin korkusu, işçi sınıfı hareketlerinde Leninci çizginin güçlenmesidir. Çünkü o zaman oportünist hatalardan kendilerine yem bulan Troçkistler, ekmek kapılarını kaybedecekler.

İleri kapitalist ülkelerde devrim olmadıkça, dünya üstünde sosyalizm olamaz mantığını yürüten Troçkistler, bir yandan hem sosyalist ülkeler işçi sınıfına, hem de devrimini yapmamış ülkeler işçi sınıfına siyasal devrim öneriyorlar, öte yandan da sosyalizmi kuramazsanız diyorlar. Devrimini yapan ülkede işçi sınıfı sosyalizmi kurmayacaksa ne yapacak?

Troçkistlere göre, dünya üstünde sosyalizmi kuracak olan, ileri kapitalist ülkelerdeki devrimi bekleyecek. Elbette ileri kapitalist ülkelerde devrimin gerçekleşmesi sosyalizmin dünya üstünde sonul zaferini kazanması demek olacaktır. Ama bu zafer kazanılana kadar devrimini yapan ülkeler sosyalizmi kuramaz demek yanlıştır.

Troçkistlerin varlığını yadsıdığı dünya sosyalist sistemi dünya devriminin önünde bir engel değil, tam tersine o dünya devriminin parçası, onun güçlü bir saçayağıdır. Dünya devriminin tamamlanmasında en büyük görev, devrimini yapmamış ülkeler işçi sınıfının kendi ülkelerinde devrimini yapması ve sosyalizmi kurmasıdır. Sosyalist sistem içindeki yanlışların, eksikliklerin giderilmesinin de en temel güvencelerinden biri budur.

Troçkistler, *İşçinin Sesi*'nin "barış içinde bir arada yaşama" ve "detant"ı yadsıdığını söylüyor. *İşçinin Sesi*'nin "barış içinde bir arada yaşama" ve "detant"ı yadsıdığı bir tek cümlesinde bile gösterilemez. *İşçinin Sesi*, barış içinde birarada yaşama siyasetinin, ülke içinde devrimini yapmaya hazırlanan işçi sınıfı hareketine burjuvaziyle uzlaşma olarak yansıtılmasını yadsıdı.

Troçkistler bildiride, kendilerine "Leninist-Troçkist" diyorlar. Bu kavram, Troçkistlerin uydurduğu sahte bir kavramdır.

F.G. Londra

İÇİNDEKİLER

Yaşasın proletarya enternasyonalizmi

yaşasın

1 Mayıs

1 Mayıs tüm dünyada kutlandı.

Dünyada koşulların giderek işçi sınıfını işbaşına çağırdığı bu ortamda, artık 1 Mayıslar özel önem taşıyor. Bu 1 Mayıs kapitalist ülkelerde henüz bu özel önemi tam ve doğrudan yansıtmayan biçimlerde, ama yine de büyük ve çoşkulu gösterilerle kutlandı. Sosyalist ülkelerde, özellikle Sovyetler Birliği'nde ise, 1 Mayıs önemini ve çoşkusunu her zaman olduğu gibi bu yıl da korudu.

Türkiye'de 1 Mayıs açık kutlanamadı. Ama kuşkusuz ki öbek öbek, fabrikalarda, semtlerde, cezaevlerinde büyük bir çoşkuyla, gizli olarak kutlandı. Henüz somut haber gelmemiş bile olsa, bu kadarını kesin koyabiliriz. Fabrikalar bir yana, cezaevlerinde iki yıla yakındır süregelen ağır baskı ve işkencenin söndüremediği başkaldırı ruhu, başlı başına bir kanıttır.

Avrupa'daki Türkiyeli işçiler, devrimciler de 1 Mayıs'ı başka uluslardan işçilerle birlikte kutladılar, "Bütün ülkelerin işçilerim birleşiniz" belgisini somut yaşama geçirdiler.

Hareketimiz açısından bakarsak, Türkiye'deki yoldaşlarımız 1 Mayıs'ı gizli kutlarken, *İşçinin Sesi* Avrupa'da çeşitli yerlerde yapılan gösterilere yığınsal olarak katıldı. Katılımı, hem nicel açıdan, hem de disipliniyle, içten devrimci çoşkusuyla, örgütlülüğüyle son bir yıl içindeki ilerlemeyi somut olarak gösterdi.

Londra

Bu yılki 1 Mayıs, İngilt re'd en başarılı 1 Mayıslardan biri oldu

Londra

Londra

1 Mayıs 1982, İngiltere'deki Türkiyeli devrimcilerin kutladığı en güzel, en başarılı 1 Mayıs'lardan biri oldu.

1 Mayıs'ın ön hazırlıklarını, İngiltere Türkiyeli İlericiler Birliği (İTİB), Londra İşçi Birliği (LİB) ve İngiltere Türkiyeli Öğrenciler Federasyonu (İTÖF)'ün ortaklaşa oluşturdukları 1 Mayıs Komitesi yürüttü. Birçok dikim fabrikasında bu Komite'ye bağlı fabrika komiteleri kuruldu. Türkiyeli işçiler hem 1 Mayıs hazırlığına, hem de yürüyüşe aktif olarak katıldılar.

Yürüyüş kolu, tüm yürüyüşün en canlı, en disiplinli ve en büyük parçasını oluşturuyodu. Bayraklarıyla, flamalarıyla, çoşkulu devrimci belgileriyle, marşlarla, başka ülkekelerden işçilerle birlikteliğiyle, yürüyüş kolu hem öz, hem görünüm olarak kızıldı.

Tüm şehir, özellikle de yürüyüşün geçtiği yerler, baştan aşağı *İşçinin Sesi* 1 Mayıs afişleriyle donatılmıştı. Duvarlarda faşizme karşı ve devrimci belgi yazılamaları doluydu. Yürüyüş boyunca sürekli belgiler haykırıldı, marşlar söylendi. Sesler bir an olsun titremedi, çoşku yürüyüş boyunca yükseldi. Kısacası dünya ve Türkiye işçi sınıfının en güzel gelenekleri bu 1 Mayıs'da yine yaşatıldı.

Enternasyonal dayanışmanın bir göstergesi olarak, tüm yürüyüş, üzerinde DİSK'e ilişkin İngilizce belgiler yazan pankart ve balonlar taşıyordu.

Ayrıca, bu yıl, 1 Mayıs gecesi yerine, 19 Mayıs'da, "Türkiye'deki siyasal tutuklularla dayanışma gecesi" düzenlendi. Geceye uluslararası çapta ünlü devrimci sanatçılar Peggy Seeger ve Ewan Maccoll katılacaklar. Bu da çok önemli bir enternasyonal dayanışma göstergesidir.

Londra

Yenilgiyi zafere dönüştüreceğiz

Değerli Yoldaşlar,
1 Mayıs 1982 burjuvazinin baskısı altında geçti. Biz de eğitim yaparak 1 Mayıs'ı kutladık.

1 Mayıs, hepimizin bildiği gibi dünya işçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günüdür. İşçi sınıfının kazanmış olduğu bütün haklar gibi, 1 Mayıs da savaşımının ürünüdür.

Ülkemizde burjuvazi yıllarca işçilere, emekçilere 1 Mayıs'ı bahar bayramı olarak yutturmaya çalıştı. Ama sınıf savaşımının yükselmesiyle, keskinleşmesiyle burjuvazinin yasaları işlemez hale geldi ve işçi sınıfı oluk oluk 1 Mayıs alanına aktı.

İşçi sınıfı her zaman gücünü göstermiştir. Ama ona gerçek düşman gösterilmemiştir. Sınıf savaşımı yükseldikçe işçi sınıfının hareketi geriletilmiş, burjuvazi daha da baskı kurmaya başlamıştır. Ve sonunda 1 Mayıs'a çıkılmaz olmuştur.

İşçi sınıfı, oportünist ve sosyal demokratların oyalamalarıyla, 1979'da İstanbul'da 1 Mayıs Alanı'na çıkamamıştır. Oysa İstanbul ve çevresi işçi yataklarının olduğu yerdir. 1 Mayıs 1980 ise gerçekten çok önemli bir gündü. İşçi sınıfı ne olursa olsun alanlara çıkmalıydı.

Burjuvazi işçi sınıfının dağınıklığını görüp faşizmi getirdi ve işçi sınıfı böylece geçici bir yenilgi aldı. Bu yenilgiyi zafere dönüştürmek için daha çok çalışma, daha çok propaganda!

Yaşasın 1 Mayıs!

Kahrolsun faşist diktatörlük!

Ankara

Hamburg

İşçi sınıfımız 1 Mayıs geleneğini en zor koşullarda da yaşatmaya kararlı olduğunu güçlü bir biçimde gösterdi. 1 Mayıs yurt içinde değişik biçimlerde kutlandı. Yurt dışındaki kutlamalar da proletarya enternasyonalizminin yaşamdaki somut yansımaları oldu.

Gelecek 1 Mayıs'a daha da güçlü çıkacağız

Yoldaşlar,
1 Mayıs'ı Hamburg'da da çoşkuyla kutladık.

BİRKOM olarak, Alman Sendikalar Birliği DGB'nin düzenlediği yürüyüşe katıldık ve yürüyüşün çok düzenli, disiplinli ve yığınsal bir parçasını oluşturduk. "Yaşasın BİRKOM!", "Kahrolsun faşist cunta!", "Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!", "Kürdistan'daki soykırımına son!", "Kürt halkına ayrılma hakkı!" BİRKOM olarak saptanan ortak belgilerdi.

İşçinin Sesi olarak, 1 Mayıs'a en yığınsal katılan örgütlerdendik. Disiplinimizle, yürüyüş boyunca sönmeyen çoşkumuzla dikkati çektik. "Tanklarla gelenler devrimle gidecektir!", "Faşizmi ininde geberteceğiz!" gibi belgilerimizi haykırdık. Menşevikler ise o kadar az sayıdaydılar ki tek bir pankart bile taşımadılar.

Gelecek yıl 1 Mayıs'a daha da güçlenerek çıkacağız.

Hamburg

Hamburg

Hamburg

"El sürülmedik yer bırakmayacağız"

Değerli Yoldaşlar,
Dünya işçi sınıfının uluslararası birlik, dayanışma ve savaşım günü olan 1 Mayıs'ı Köln şehrinde yığınsal olarak kutladık. Yapılan yürüyüş ve mitinge katılan Türkiyeli siyasetler arasında, canlılığımızla, disiplinimizle ilgi topladık.

Hep söylediğimiz bir gerçek olan "devrimci harekette yılgınlık", "geriye kaçış", bu 1 Mayıs'da çıplak olarak kendini gösterdi. Hiçbir Türkiyeli siyaset afiş çıkarmadı. Yürüyüş sırasında atılan belgiler, çok "cılızdı". Devrimci hareketimiz açısından sevindirici olmayan bu durum, ne yazık ki, bizim yaptığımız saptamaları doğrular niteliktedir.

İşçinin Sesi 1 Mayıs afişleri, görülmedik derecede ilgi gördü. Afişleme yaparken karşılaştığımız Almanlar, ilgilerini bağış karşılığı afiş alarak gösterdiler. Aynı ilgiyi 1 Mayıs özel sayımız da gördü. Böylece, yapacağımız bir öneri de kendiliğinden ortaya çıkıyor: Bu tür özel sayıların, aynı zamanda Almanca olarak da yayınlanması.

1 Mayıs çalışmalarımızdan, gerçekten de güçlenerek çıktık. Köln içinde ve dışında yaptığımız çalışmalardan birçok yeni yoldaş kazandık, kazanıyoruz. Bulunduğumuz bölge ve çevresinde, gazetemizin girmediği, elimizi atmadığımız yer kalmayacak. Böylece, faşist Evren'in "el sürmedik yer bırakmayacağız" tehditlerine karşı da sınıfımızın cevabını vermiş olacağız. Bizde de el sürmedik yer bırakmayacağız. İt ürür, kervan yürür!

Şimdi önümüzde, faşist diktatörlüğe karşı, HK, Partizan dışındaki tüm Türkiyeli örgütlerin katıldığı, Türkiye devrimci hareketi tarihinde *ilk defa* yaşanacak bir yürüyüş var. 8 Mayıs'ta Duisburg şehrinde yapılacak bu yürüyüşün faşist diktatörlüğe karşı güçlü bir şamar olmasını dileriz.

Tanklarla gelenler, devrimle gidecektir!

Köln

Mannheim

1 Mayıs coşkuyla kutlandı

Devrim andı içtik

Biz Mannheim İşçiler Birliği olarak tüm dünya işçilerinin devrimci dayanışma ve savaşım günü olan 1 Mayıs çalışmalarına bir ay önce başladık. Mannheim ve civarında 1500 adet 1 Mayıs afişlemesi yaptık. Bu arada 1 Mayıs'da ilk kez çıkardığımız *İşçi Gençlik* gazetesinin yaygın dağıtımını gerçekleştirdik.

Aile ziyaretleri, bildiriler yoluyla 1 Mayıs'tan önce Mannheim'da yığın bağlarımızı geliştirdik. Yürüyüşe en yığınsal katılan Türkiyeli hareket olduk. BİRKOM flaması altında yürüdük. Canlı ve disiplinliydik.

Bizim Mensevikler (Mannheim, Heidelberg ve Weinheim şehirleri dahil olmak üzere) 13 kişi ile 1 Mayıs yürüyüşüne katıldılar. Bunun yanında bir menşevik bayan en önde taşıdığımız TKP bayrağı ile beraber her sıranın ayrı ayrı resmini çekti. Bizler de kendisine isterse resimleri Kenan Evren'e yollamasını söyledik ve "kahrolsun Kemalizm" belgisi attık.

DKP (Alman Komünist Partisi) yürüyüşü toplantı salonuna yakın bir yerde bitirdi. Biz pankartlarımızı kapatmadan kapıya kadar yürüdük ve devrim andı içtik.

Toplantı salonunda yayın standı kurma izni almıştık. Standımız sürekli ilgi gördü. Çok sayıda Almanca yayın sattık.

Yaşasın devrim!

Tanklarla gelen devrimle gidecektir!

Mannheim

Bu 1 Mayıs'da da Nürnberg kentinde çeşitli uluslardan işçiler, işçi sınıfının uluslararası birlik ve savaşım bayrağını şanla yükselttiler. DGB (Alman Sendikalar Birliği)nin düzenlediği yürüyüş ve mitinge tüm uluslardan işçiler en aktif ve disiplinli bir şekilde katıldılar.

İşçinin Sesi'nin Nürnberg'deki taraftarları olarak biz de BİR-KOM korteji içinde flamalarımızla yerimizi aldık. *İşçinin Sesi* özel sayısının dışında, Nürnberg taraftarları adına bastırılan bildiriler yaygın bir şekilde dağıtıldı.

Faşist diktatörlüğün ülkemizi kan gölüne çevirdiği bu dönemde, önceki dönemde alanlara koşan, demogojik militanlığı maharet sayanların hiçbirine rastlanamaması, bazıları tarafından kötü hava koşullarına bağlanmak istendi. Ama komünistler onların gelecek için verilen kavganın ekseni dışına çıkan geçici yol arkadaşları olduklarını biliyorlar.

Özellikle Avrupa'da yaşayan Türkiyeli işçilerin bugünkü görevlerinin başında, bu tür yığın eylemlerine aktif bir şekilde katılmak geliyor. Cuntanın Avrupa demokratik kamuoyunda sergilenmesi ülkemizdeki faşist diktatörlüğü daha da tedirgin edecektir. Faşist diktatörlüğe karşı savaşımda her tür olanaktan yararlanmak, bunu devrim savaşımına bağlamak tüm devrimcilerin görevi olmalıdır.

Komünistler bunun bilincindedir ve vargüçleriyle çalışacaklardır. Bu kavgada bir kenarda durmak, karşı-devrimin işine yarar. Bu dönemde özveri gösteremeyenler, faşist diktatörlükten ne derece rahatsız olurlarsa olsunlar, onun yıkılmasına, gerçek demokrasiye inanmıyorlar demektir.

Yaşasın sosyalizme açılan ileri demokratik halk devrimi!

Yaşasın Leninci TKP'miz!

Tanklarla gelenler devrimle gidecektir!

Nürnberg

Paris

Paris

Yürüyüşü Enternasyonal'le bitirdik

Yoldaşlar,

Paris'de çeşitli 1 Mayıs yürüyüşleri oldu. Biz CGT'nin düzenlediği yürüyüşe katıldık. Bu aynı zamanda en güçlü ve yığınsal yürüyüştü.

Işçinin Sesi olarak yürüyüşe katılımımız çok başarılı oldu. Disiplinli, canlı bir biçimde yürüdük. "Tanklarla gelenler devrimle gidecektir!" "Faşizmi ininde gebertece-ğiz!" vb. belgilerimizi çoşkuyla yükselttik. Yürüyüşü Enternasyonal'i söyleyerek bitirdik.

Ayrıca eylem öncesinde çeşitli Türkiyeli siyasal hareketlerle birlikte ortak belgiler saptamıştık. "Kahrolsun faşist cunta!", "İdamlara, işkencelere son!", "Kahrolsun sömürgecilik!" bunlar arasındaydı. Bu hareketlerle blok olarak ard arda yürüdük ve ortak belgileri birlikte bağırdık.

Paris menşeviklerin en önemli üslerinden biri olduğu ve aldıkları yoğun uluslararası desteğe karşın, 1 Mayıs'da biz onlardan 3-4 kat kalabalıktık. Buna çok kızarak, PKK'lı arkadaşlara, bizim için "bunlar gittikçe tehlikeli oluyorlar" demişler. Kendileri pek slogan atmadılar. Onların taraftan daha çok davul-zurna sesi geliyordu. En önemlisi de, üstüne Türk bayrağı asılı bir minibüs, onların yürüyüş koluna öncülük ediyordu. Bu gerçekleri olduğu gibi, tam anlamıyla yansıtan bir görünümdü.

Paris

Viyana

1 Mayıs'ın devrimci g len ği yaşatıldı

Dünya işçi sınıfının dayanışma ve devrimci mücadele günü 1 Mayıs, Viyana'da, yığınsal ve çoşkulu bir biçimde kutlandı. 1 Mayıs'ın yağmurlu ve soğuk bir güne denk gelmesi yürüyüşe katılımın çoşkusunu etkilemedi.

BİRKOM taraftarları, anlamı büyük böyle bir günde faşist cuntayı daha etkili bir biçimde sergileyebilmek için Türkiyeli tüm devrimci örgütlerin birlikte yürümesinden yanaydılar. Böyle bir platformun sağlanabilmesi için de ısrarlı bir çaba gösterdiler. Ancak ortak bir platform sağlanamadı.

Buna karşın BİRKOM taraftarları 1 Mayıs'ı amacına uygun olarak yığınsal ve disiplinli bir şekilde kutladılar. Dağıttıkları Türkçe ve Kürtçe bildiriyle yaptıkları Almanca ve Türkçe konuşmayla ve attıkları sloganlarla cuntanın Avusturya'da teşhir edilmesinde olumlu bir adım attılar. Bunun yanında Avusturya'da geliştirilmeye çalışılan yabancı düşmanlığını protesto ettiler.

Yapılan ortak konuşmada faşist cuntayı yıkmanın tek yolunun devrim olduğunun vurgulanması, 1 Mayıs'da devrimci geleneğin yaşatılması açısından önemliydi. Çoşkulu bir biçimde başlayan yürüyüş, ortak hazırlanan devrimci bir andın aynı çoşkuyla içilmesinden sonra sona erdi.

Yürüyüşün bitiminden sonra *Devrimci İşçi, Serxwabun* ve *İşçinin Sesi*'nden arkadaşlar bir araya gelerek 1 Mayıs eylemini değerlendirdik Ortak kanı eylemin hazırlanışında ortaya çıkan olumsuzluklara ve eksikliklere karşın, gerek dünya proletaryasının, gerekse Türkiye'deki sınıf savaşımının devrimci geleneklerinin yaşatıldığı ve amacına uygun bir biçimde kutlandığı yönündeydi.

1 Mayıslarda gelenek ve gelecek bizimledir!

Yaşasın devrim için savaş arkadaşlığı!

Viyana

DUYURU

Yoldaşlar,

Bu sayımız eylem haberlerinin gelmesini beklediğimiz için gecikti.

200. sayımız 7 Haziran 1982'de çıkacaktır.

İşçinin Sesi

Bölgemizde 1 Mayıs konusundaki yılların suskunluğunu aştık

1 Mayıs 1983 için ileri

Değerli yoldaşlar,

Yazımıza başlamadan evvel, devrimci selamlarımızı iletir, Türkiye ve Avrupa'daki tüm *İşçinin Sesi*'nden arkadaşlara devrimci mücadelelerinde başarılar dileriz.

Bulunduğumuz birimde, 1 Mayıs'ı gerçek anlam ve içeriğiyle kutlamak için çalıştık. Dünya proletaryasının kopmaz bir parçası olan Türkiye işçi sınıfının, faşist cunta koşullarında unutturulmaya çalışılan bu şanlı geleneğini yaşatmak ve korumak doğrultusunda yaptığımız çalışmaları, özetleyip aktaracağız.

Yukarıda belirtmiş olduğumuz doğrultuda, 1 Mayıs öncesinde afişleme yaptık. Bu yapılan afişleme Cenevre'de yapılan tek 1 Mayıs afişlemesiydi. Geçen seneki 1 Mayıs da dahil olmak üzere hiçbir Türkiyeli gurup ya da İsviçreli sendika ve sol parti bu konuda çalışma yapmadı.

Cenevre'de yılların suskunluğunu gözönüne alacak olursak yapılan pratiğin önemi ortaya çıkmaktadır.

İşçinin Sesi'nin bu bağımsız çalışmalarıyla birlikte, 1 Mayıs yürüyüşü Cenevre'de 2 ay önce kurulan (*İşçinin Sesi, Devrimci İşçi, PKK, Birlik Yolu ve KAWA)* anti faşist komitenin örgütlülüğü ve insiyatifinde gerçekleştirildi. Mitinge iyi kitle katılımı oldu. Yürüyüş sırasında "Kahrolsun faşist cunta!", "Yaşasın dünya devrimi!", "Yaşasın Türk ve Kürt halklarının devrimci birlik mücadelesi!" ve "Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!" vb. sloganlar haykırıldı. Yürüyüş esnasında Fransızca ve Türkçe bildiri dağıtımı yapıldı.

Miting bitiminde *İşçinin Sesi*'nin yayınları satıldı. Akşamki gösterilerde masa açıldı ve yayın satışına gece geç saatlere kadar devam edildi.

Yapılan bu satışlarda *İşçinin Sesi* 1 Mayıs afişleri İsviçreliler tarafından çok ilgiyle karşılandı. Bu ilgiyi anlatabilmek için örnek verelim. İsviçre Komünist Partisi üyesi olan bir yoldaş afişi "hayatımda gördüğüm en güzel anlatıma sahip bir afiş" olarak niteledi. 9-10 yaşıdaki İsviçreli çocuklar afiş satın aldılar. Bunlar gösterilen ilgiyi ortaya koymaktadır.

Yürüyüşün başında ve yürüyüş esnasında, Komite'de "yaşasın dünya devrimi" belgisi yüzünden bir takım tartışma ve anlaşmazlıklar ortaya çıktı ama sonra aşıldı.

Basit gibi görünen bu sorunun altında herhalde köklü ideolojik nedenler yatmaktadır.

Yürüyüşte başka bir olumsuzluk, Partizan'ın ayrı yürümesiydi. Komite seçimlerine katılan ve oylamada komiteye seçilemeyen ve sonra da komitenin örgütlülüğünü reddeden Partizan'ın bu tavrı, dar çıkar anlayışının bir göstergesi olmuştur. Arkadaşlara diyeceğimiz, "yönetimde varsam varım, yoksam yokum" mantığını aşmaları gerektiğidir.

Cenevre'de bulunan 500 ilticacıdan yalnızca 150'sinin mitinge gelmesi, çalışmalarımızın eksikliğini yansıtıyordu. Geriye kalan 350 kişiyle hiç ilgilenmedik dersek doğru olur.

Bir başka eksikliğimiz de, faşist cuntayı böyle bir günde rahat bırakmaktı. İyi bir örgütlenmeyle Konsolosluğun önünde bir gösteri yapılabilirdi.

Tüm bu kazanımlarımız doğrultusunda ve eksikliklerimizi gidererek önümüzdeki 1 Mayıs 1983 için daha örgütlü ve disiplinli olmak için çalışacağız.

Yarının kızıl 1 Mayısları için ileri!

Kahrolsun faşist cunta!

Yaşasın dünya devrimi!

Faşizme ölüm — tek yol devrim!

Cenevre

8 MAYIS'TA DÜISBURG'DA İDAMLARA KARŞI YIĞINSAL PR TEST GÖSTERİSİ OLDU

Faşist cunta lanetlendi

İdamlar ve işkenceler ve Kürdistan'daki katliamlar 8 Mayıs'da Duisburg'da, hemen hemen tüm Türkiye sol hareketlerin katılımıyla yığınsal olarak protesto edildi. Binlerce kişinin katıldığı geniş bir ortak yürüyüş ve miting yapıldı.

Eyleme, Birkom olarak *Devrimci İşçi, Serxwebün, Kıvılcım,* Emekçiler Birliği ve *İşçinin Sesi* yanısıra *Cephe, Birlik Yolu,* Komkar, Fidef, *İşçi Gerçeği,* Dev Sol, Denge Komal, Proleter Dayanışma, *Gerçek, Tekoşin,* Dibfak, Kürt Halk Evleri, *Kurtuluş,* KKDK, Koç Kak katıldılar. *Halkın Kurtuluşu* ve iki hareket daha sudan gerekçelerle Köln'de ayrı bir yürüyüş çağırdılar.

Duisburg eylemine katılım çok yığınsal oldu. Katılan örgütler, önceden anlaşılan noktalara tam bir uyum gösterdi. Geniş katılıma rağmen, disiplinde bir aksaklık olmadı. Böylece, bu eylem gelecek eylemler için iyi bir örnek oluşturdu.

Yürüyüşün başında ve mitingde on devrimci ozan söyledikleri devrimci türkülerle eyleme katkıda bulundular. Yürüyüş boyunca "Faşizme karşı devrimci savaş", "Kahrolsun faşist cunta", "İdamların, işkencelerin hesabını soracağız", "Türkiye'ye yapılan yardıma hayır" gibi belgiler haykırıldı.

Yürüyüş mitingle son buldu. Mitingde çeşitli konuşmalar yapıldı. Katılanlar adına yapılan ortak konuşmada faşizmin devrimle yıkılacağı vurgulandı. El Salvador'dan FMLN adına yapılan konuşmada El Salvador halkının Türkiye halklarıyla dayanışması dile getirildi. Konuşma büyük bir sevgiyle karşılandı ve böylece Türkiye halklarının da El Salvador'da savaşanlarla dayanışması dile getirilmiş oldu.

Mitingde Alman Sosyal Demokrat Partisi SPD saylavı Thüsing de bir konuşma yaptı. Thüsing konuşmasında, "biz faşizmi yaşadık, yakından biliyoruz ve bu nedenle sizin de Türkiye'deki faşist cuntaya karşı savaşımınızı anlıyor ve içten destekliyoruz" dedi.

Thüsing'in konuşmasının da gösterdiği gibi, Alman kamuoyu eyleme yakın ilgi gösterdi. Basın ve radyoda eylemin haberleri geniş olarak yer aldı. Basında katılım 25 bin, radyoda ise 6 bin olarak duyuruldu. Ayrıca bazı gazeteler eylemi manşetten verdiler. Örneğin *Tages Zeitung* gazetesi eyleme baş sayfada büyük yer ayırdı ve "tanklarla gelenler devrimle gidecektir" belgisinin atıldığını haberde duyurdu.

Eyleme katılımın genel yığınsallığı içinde BİRKOM özel bir yer tutuyordu. Yürüyüş ve mitingin en büyük parçasını BİRKOM oluşturuyordu.

Bu arada *İşçinin Sesi* de eyleme canlı, disiplinli ve coşkulu bir biçimde katıldı. Ortak belgilerin yanı sıra, "Tanklarla gelenler devrimle gidecektir", "Faşizmi ininde geberteceğiz" gibi belgiler de, sürekli ve gür bir sesle yükseldi.

Menşevikler de eylemde yer aldılar. Ortak belgilerin dışında öne çıkardıkları ana belgi "Bülent Ecevit'e özgürlük" oldu. Bunu "TKP'ye özgürlük", "TKP'siz demokrasi olamaz" ve "Atom roketlerine karşı omuz omuza" belgileri izledi.

Menşevik yürüyüş kolunda TKP adı Ecevit'le birlikte duyuldu ve unutuldu. TKP hem övünülecek komünist niteliğiyle, hem kızıl flamasındaki güzel adıyla, menşeviklerden apayrı yürüdü. Ve bu öyle gözle görülür oldu ki, bugüne dek menşeviklerle yanyana durmuş bazı yoldaşlar, gerçek komünistlerle birlikte, "Yaşasın TKP'nin Leninci birliği!" belgisine katıldılar.

Türkiye'de idamlar durdurulmalıdır

"Demokratik teşkilatlara!
"İnsan haklarını savunan kişi ve kuruluşlara!

(...)

"12 Eylül 1980'den bu yana 150 binden fazla anti-faşist, devrimci ve halktan kişi tutuklanmış, 517 kadar kişi sokak ortalarında kurşunlanarak, 150 kadarı karakollarda ve işkencehanelerde vahşice öldürülmüş, 11 anti-faşist ve göstermelik olarak 2 faşist idam edilmiştir.

"Cunta o kadar eleştiri ve tenkide tahamülsüzdür ki, esas olarak kendisini destekleyen, sadece bir takım metodlarını eleştiren bütün burjuva partilerini bile kapatmış, üyelerini de en ufak bir eleştireden dolayı tutuklamaktadır. Cuntanın başa gelmesiyle Türkiye adeta açık bir cezaevine dönüştürülmüştür. Cunta yönetimi altında Türk olmayan millet ve azınlık milliyetler üzerindeki baskı ve asimilasyon görülmemiş boyutlara vardı. Türkiye Kürdistan'ında operasyonların ardı arkası kesilmiyor. 1,5 yıldır baskına uğramayan Kürt köyü, dövülmedik Kürt köylüsü kalmadı, her Kürt köyü adeta bir işkence merkezi haline getirildi.

"Toplu yargılamaların başladığı şu sıralarda idamı istenenlerin sayısı gün geçtikçe yüzlerce artmaktadır. Bugün davası başlayanlardan idamı istenenlerin sayısı 3257'yi aşmış durumdadır, daha kaç binin buna ekleneceği ise sadece cuntanın keyfi kararına bağlıdır. Şu anda idam edilecekleri günü bekleyen ve idamları askeri yargıtayca tasdik edilen 53 kişi vardır, ve bu sayı her an artmaktadır.

(...)

"Biz, **Türkiye'de idamları Engelleme Komitesi** olarak idam denen yargılama metodunu ortaçağ karanlığının bir uygulaması, siyasi iflas ve çürümüşlüğün bir sonucu olarak değerlendiriyoruz. Yine idamları engelleme doğrultusunda faaliyet örgütlemeyi, insanlık dışı uygulamayı protesto etmeyi kendi görevimiz olarak kavrıyoruz. Fakat idamlara karşı sadece tek bir örgütün çıkaracağı ses ile bir kaç örgütün çıkaracağı ses arasında büyük farklılıklar vardır. Birlikten güç doğar bilincinden yola çıkarak, idamlara karşı olan tüm demokratik kuruluşları ve kişileri bu insanlık dışı uygulamayı protesto etmeye, genelde dünyada, özel de Türkiye halkının parçası olan, idamla yargılanan veyahut idamı kararlaştırılan devrimci, demokratlarla dayanışmaya çağırı yoruz.

(...)

"İdamlara son! İdam kararları insanlık suçudur!

(...)

Türkiye'de İdamları Engelleme Komitesi

8 Mayıs eyl min Münih'ten de katıldık

Değerli yoldaşlar,
8 Mayıs Duisburg eylemine, *İşçinin Sesi* sempatizanları olarak Münih'ten de katıldık.

Bizim dışımızda Münih'ten Dev-Yol, Komkar'a bağlı Münih örgütü ve menşevikler katıldılar. Ayrıca *Gerçek* gazetesi sempatizanları hiç yoktu. Dib-fak ise Münih'ten 3 kişi ile katılmış. Reformist kesimde hızlı ve önü alınmaz bir çöküş gözleniyor.

Eylemden sonra Münih'ten dönerken yolda Komkar'lı arkadaşlarla karşılaştık, eylemi değerlendirdik. Bizim için Komkar'lı bir arkadaş şunu belirtti: "Çok iyiydiniz, çok kimse bu nicel güce erişeceğinizi ummuyordu. İyi gelişiyorsunuz. Bunu başka kimselerden de duydum ve gördüm." Komkar'lı arkadaşın bu samimi sözlerine tabii ki teşekkür ettik. Fakat biz kendimiz henüz var olan eksikliklerin bilincindeyiz.

Ve yoldaşlar, yıllarca hasret kaldığımız orak çekiçli yıldızlı bayrak ve sancağımızı Duisburg'da alanda görünce hepimizi bir heyecan sardı.

Menşeviklerin yıllarca beceremediği veya becermek istemediği bu güzel şeyleri yapan çizen ellere sağlık olsun.

Yüreğimiz, aklımız, bilincimiz TKPmize şan olsun.

Yaşasın TKPnin Leninci birliği!

V.A.
Münih

Halkın Kurtuluşu da menşeviklerden geri kalmıyor

Sekız Mayıs'da Duisburg şehrinde, Türkiye ve Kürdistan'daki idam ve katliamları protesto amacıyla bir yürüyüş yapıldı. *Halkın Kurtuluşu* ve iki hareket dışındaki tüm Türkiyeli siyasetlerin katıldığı bu yürüyüş, ülkemiz tarihinde *ilk defa* yaşanan ve kuşkusuz önemli bir olaydır.

Bunun yanısıra, eylemi sabote etmeye yönelik olumsuzluklar da vardı. Bu olumsuzlukları açık etmek, hele bugünlerde çok daha önem taşımaktadır.

Haftalarca süren eylem birliği toplantılarına Türkiyeli siyasetlerin hepsi de katıldılar. Karar aşamasına gelindiğinde *Halkın Kurtuluşu* "halk saflarında görmedikleri örgütlerle aynı bildirinin altına imza atmayacaklarını, ancak yürüyüşe katılabileceklerini" bildirip, toplantıyı terketti. Aradan on gün geçtikten sonra da bir bildiri yayınlayarak, "TKP'li revizyonistlerin başını çektiği ve cuntaya faşist demeyen, hatta onu sevimli gösteren (!) bir yürüyüşe" katılmayacaklarını, kendilerinin de 8 Mayıs'ta Köln'de ayrıca yürüyüş tertipledıklerini açıkladılar. Partizan ve Devrimci Halkın Birliği de, *Halkın Kurtuluşu* ile birlikte Köln'de yürüyeceklerini açıkladılar.

Bu hareketlerin yürüyüşe katılmamak için gösterdikleri gerekçeler öylesine ilginç ki, ortada önemli bir eylem birliği söz konusu olmasaydı, üzerinde durmaya bile gerek kalmazdı. Ancak, bugünlerde bu anlayışı açık etmek gerekli oluyor.

Halkın Kurtuluşu'nun yayınladığı bildiride şöyle deniyor:

"Bu yürüyüş TKP'li gericilerin dayatması sonucu birçok devrimci, demokrat örgütün katıldığı, tümüyle faşist cuntayı aklayan bir ortak platform temelinde yapılmaktadır."

Bildiride, "TKP'li gericiler" deyiminden kastetmek istedikleri menşeviklerdir. Cümle-alem TKP'mizi *İşçi Sesi*'nin temsil ettiğini biliyor, böyle değerlendiriyor. Bunu HK'nın yöneticileri de biliyorlar. HK'nın, menşevikleri TKP diye lanse etmesi, olsa olsa kendi tabanının bilincini bulandırmaktan öteye gitmez.

Biz konumuza dönelim. Bir kez, söz konusu eylem birliği önerisi menşeviklerden değil, Cephe-Birlik Yolu'ndan geldi. Menşevikler de bu öneriye *katılıp*, eylem birliğinde yer aldılar ve cuntaya "faşist dendiği için, ortak bildiriye imza atmayacaklarını, kendilerinin ayrı *bildiri* ve *afiş* çıkartacaklarını" bildirdiler. Bu da HK'nın bilinç bulandırmada menşeviklerden geri kalmadığını kanıtlıyor.

Bildiri şöyle diyor:

"Bu yürüyüşte kabul edilen ortak sloganlar şunlardır: Yaşasın eylem birliğimiz, idamların ve işkencelerin hesabı sorulacaktır, Kürdistan'da soykırımına son, tüm antifaşistlere özgürlük! TKP'li revizyonistlerin dayatması sonucunda faşizme ve emperyalizme karşı ortak bir slogan atılmaması kabul edilmiştir."

Bu düpedüz çarpıtmadır. Hem de ortak bildirinin dağıtılmaya ortak afişlerin önemli şehir merkezlerine asılmaya başladığı bir sırada, çıkarılan ortak afişte "kahrolsun faşist cunta!" sloganının kocaman puntolarla yazılmasına, ortak bildiride faşist cunta teriminin kullanılmasına rağmen çarpıtma yapılıyor. HK tabanına açıkça yanlış bilgi veriyor.

Bu gurupçu anlayış Türkiye devrimine çok zarar verdi, karşı-devrimi güçlendirdi. Şimdi, düşünen insanlar, bu "anlayışın" analizini yapıyor, bundan ders çıkarıyorlar.

İlkesel bir engel yoksa, kendi ideolojisine ve örgütüne güvenen bir siyasetin, en azından faşist diktatörlüğün idam ve katliamlarına karşı olmak temelinde, eylem birliğinde yer almaktan korkmasına gerek yoktur.

S. Gün — Köln

Dışa açılmayı desteklemek sosyal emperyalizmdir

Geçiş kuşağı ülkelerin dışa açılma çabalarında anti-emperyalizm aramak büyük sorumsuzluktur. Sosyal-emperyalizmdir.

TKP Leninci kanadı, 12 Eylül faşist darbesinden iki gün sonra yayınladığı bildiride şöyle diyordu:

"Yerli tekelci burjuvazi bu darbe ile Türkiye'nin emperyalistleşmesinde ve devlet tekelci kapitalizminin işleyişinde önemli bir aşamaya ulaşmayı amaçlıyor." (TKP EK Üst Büro bildirisi, 14.Eylül. 1980)

Daha sonra gelişen olaylar, dışa açılmanın resmi devlet siyaseti olarak açıkça uygulanması, Ortadoğu ülkelerine yapılan seferler v.b. bu saptamadaki uzak görüşlülüğü kanıtladı.

Seferler yoğunlaştıkça *Atılım* da bu konuya değindi. Nisan *Atılım*'ı bilinen gözlemci uslubuyla konuya şöyle giriyor:

"Son zamanlarda, Türkiye'yle bölge ülkeleri arasındaki ilişkiler, ülkemizin dış ekonomik ilişkilerinde ağırlıklı bir rol oynamaya başlamıştır."

Bu aydınlatmadan sonra şöyle bir sav var:

"Bu ilişkile doğası gereği, gerçekçi, barıştan yana ve başına buyruk bir dış politikayı gerektiriyor."

Neden? Bu az ilerde şöyle açıklanıyor:

"Türkiye ile Ortadoğu ülkeleri arasındaki ilişkilerin gelişmesi, emperyalizmin bölgedeki çıkarlarıyla çelişen yanlar da taşıyor. Gelişmekte olan ülkelerin kendi aralarındaki ilişkilerin gelişmesi, hele bunun Ortadoğu gibi, anti-emperyalist süreçlerin güçlü etkinliği altındaki bir bölgede yer alması, emperyalizmin uzun erimli çıkarlarıyla çelişen nesnel olguları bağrında taşır."

Mantık açık. Türkiye gelişmekte olan bir ülkedir. Kendisi gibi gelişmekte olan ülkelerle, hem de güçlü anti-emperyalist süreçlerin etkinliğindeki ülkelerle "masum" ilişkilere girmesi iyi birşeydir. Emperyalizmin uzun erimli çıkarlarıyla çelişir.

Birşeyin doğası anlaşılamayınca, doğası gereği doğuracağı sonuçlar da anlaşılamaz.

Birincisi, ne Türkiye ne de Kuveyt gibi Ortadoğu ülkeleri "gelişmekte olan ülkeler" kategorisine sokulamaz. Bu, dikkati kendi kapitalizminden, kendi ülkesinin içindeki düşmandan çekip, sanki ondan ayrı birşeymiş gibi, ülke sınırlarının dışındaki, hatta okyanus ötesindeki emperyalizme yöneltme taktiğidir.

Oysa emperyalizmle yerli tekeller tek bir sömürü mekanizması içinde bir bütündür. Bunlar birbirinden ayrı düşünülemez. "Bu nedenle, geçiş kuşağı ülkelerinde emperyalist tekellere, emperyalizme, onların ekonomik ve siyasal köleleştirici birliklerine, paktlarına karşı yürütülen savaşım, aynı zamanda ülkedeki büyük burjuvaya, tekelci burjuvaya, finans-kapitale karşı yürütülen savaşımla içiçedir. *Anti-emperyalist savaşımla, anti-tekelci savaşım birbirine kopmaz bir biçimde bağlanmıştır.* Birine yumruğu kaldırdığında ötekine de vurmak zorundasın." (*EZHT*, R.Yürükoğlu, s.42-43)

İkincisi, birincinin yani kendi ülkendeki kapitalizmi, finans-kapitali, devlet tekelci kapitalizmini atlamanın mantıki sonucudur. Bunları yok sayınca kendi ülkenin egemen sınıfının kurduğu ilişkilerin masumiyetine inandırmanın yolları açılıveriyor.

Uluslararası finans-kapitalin genişletilmiş yeniden üretiminde emperyalist entegrasyon ve iş bölümünün rolü doğru olarak anlaşılırsa, alt emperyalistleşmenin, "atlama tahtası" olmanın hiç de "eski" emperyalizme ters birşey olmadığı görülür.

Hiç kuşkusuz, tekil emperyalist ülkeler arasında olduğu gibi, çoktan emperyalist ülkelerle emperyalistleşme eğilimlerini yeni yeni duyuran ülkeler arasında didişmeler sürüp gidecektir.

Bu kalıcı olmayan yanardöner çelişkiler arasında anti-emperyalizm aramak büyük bir sorumsuzluktur. Sosyal emperyalizmdir. Bu anlayış, örneğin Arjantin'in Falkland adalarını işgalinde anti-emperyalizm, dekolonizasyon keşfetmeye götürür.

Geçiş kuşağı ülkelerinde, devrimlerin gecikmesinin de bir sonucu olarak, yayilmacı eğilimlerin devlet politikalarına egemen olmaya başlaması genel demokratik bir savaşım odağı olan barış savaşımının doğru yönlendirilmesinin önemini arttırıyor. *Atılım*, bilindiği gibi, barışa vurgundur, barış diye yanar tutuşur. Hem bu öylesine bir yanış tutuştur ki, cuntaya emperyalistleşmede akıl hocalığını bile göze aldırmıştır:

"L.İ.Brejnev yoldaşın yaptığı Sovyet barış önerilerine Reagan yönetiminin yönünde karşı çıkan cunta gerçekte Türkiye'nin ulusal çıkarlarına aykırı bir yol izliyor. ABD'nin tüm dünyada, bu arada Ortadoğu'da, Akdeniz'de izlediği durumu gerginleştirme ve kızıştırma politikası Türkiye'nin tüm komşularıyla ilişkilerini düzeltme girişimlerine kökten aykırıdır.

"Böyle bir politikayla Arap, İran halklarıyla içtenlikli ilişkiler kurulamaz." (*Atılım*, Nisan)."Türkiye önündeki fırsatı değerlendirmelidir"

Bir kere, bir kapitalist ülke bir başka kapitalist ülkeyle içtenlikli ilişkiler kurmaz, kuramaz. Sözünü ettiğimiz ilişkiler, Türkiye'nin dışa açılmasının yollarını döşeyen ticaret, finansman, yatırım anlaşmalarıdır. İkincisi, Türkiye'nin tüm komşularıyla ilişkilerini düzeltme girişimlerinde bulunduğu da nereden çıktı? Bu ne iyi faşist cuntacıkmış ki komşularına beyaz güvercin yolluyor!

Neyse, *Atılım*'ın cuntaya iletmek istediği mesaj açıktır: Barış konusunda Reagan yönetiminden biraz daha farklı olunabildiği ölçüde Ortadoğu üzerindeki bir takım girişimlerin başarı şansı artabilecektir.

Kendilerini dünyada statükoyu korumanın hassas dengelerinin cambazlığına adayanların kafasında ne gibi tilkilerin dolaştığını bilemeyiz ama yine aynı *Atılım*'ın başka bir sayfasında bunun acıklı sonucunu görüyoruz. Bilinci bulandırılmış bir işçi fabrika çalışmasını şöyle anlatıyor:

"Bir örnek vereyim. Partinin merkez yayını: 'Cunta, ABD'ne boyun eğerek, BM' lerde, İsrail aleyhindeki oylamada çekimser kaldı. Bu ulusal çıkarlarımıza, bölge ülkeleriyle ilişkilere ters düşüyor' dediğinde biz bunu kendi propagandamızda: 'ABD'nin bu baskısı, cuntanın bu tutumu, fabrikanın Libya'dan aldığı siparişleri etkileyerek, bir bölümümüzün işten çıkarılmasına yol açabilir' diye bizim işyerine, işçilerin sorununa bağlamaya çalışıyoruz."

İşçi yoldaş, *Atılım*'dan aldığı bilinç karmaşasıyla, emperyalizmin sömürü mekanizmasını açıklayacağı yerde, siparişlerin gelmesi ulusal çıkarımızadır diyor. Cuntaya, bu sömürü mekanizmasının Türkiye'deki bekçisi olduğu için değil, "ulusal çıkarımız" dediği çıkarı iyi kollayamadığını düşündüğü için karşı çıkıyor. Komünist propaganda diye bilmeden sosyal-emperyalizm tohumları ekiyor. Bu yarı yolda kalmış aşamalı bilinçlendirmenin çarpık sonuçlarının sorumlusu *Atılım*'cılardır.

Demokrasi sorunu en başta devrim sorunudur

Faşist cuntanın halkoyuna sunacağını söylediği anayasanın ne menem birşey olacağını anlamak için, hazırlanış biçimine bakmak bile yeterlidir. Cuntanın oluşturduğu Danışma Meclisi'nin hazırlayacağı anayasa, bazı "ara basamaklardan" geçip, gene cunta tarafından onaylanacak!

Faşist cunta en küçük bir boşluğa, en ufak bir çatlak sese tahammül edemiyor. Referandum hazırlıklarına burjuvazinın "birliğini" sağlama çabalarıyla başladı. Amacı faşist diktatörlüğünün anayasasına "evet" dedirtmektir. Belli ölçüde tabanı olan burjuva siyasi hareketlerini tehdit ve vaadlerle bu doğrultuda seferber etmeye çalışıyor. Bu nedenle, ortalıkta "12 Eylül öncesi siyasi parti üst yöneticilerinin referandumdan sonraki seçimlere katılıp katılamayacakları, referandumda takınacakları tavra bağlıdır" sözleri dolaşıyor.

Faşist cunta işçi sınıfından "evet" alamayacağını biliyor. Emekçi halktan korkusunu Cumhurbaşkanlığı seçimleri konusunda şöyle açığa vuruyor:

"Cumhurbaşkanının halk oyu ile seçilmesi halinde en üst düzeydeki bu makamın siyasal tartışmalar içine çekilebileceği, bu durumun bu makamı yıpratabileceği belirtilmiş, ayrıca şu örnek verilmiştir: "Eski başbakanlardan Hamidiye kahramanı Rauf Orbay ile, 27 Mayıs'ın önemli komutanlarından Cemal Madanoğlu'nun milletvekilliği için İstanbul'da bağımsız olarak adaylıklarını koyduklarında, aldıkları oylar ortadadır." (*Milliyet,* 14 Nisan 1982)

Faşist cunta, gerici anayasanın kabul edilmesi için baskılarını yoğunlaştırırken, yalan ve demagojilerini de arttırıyor. Liberaller ve parlamentarizm bataklığında çırpınan menşevikler de cuntaya çanak tutuculuğu yapıyorlar. Bunlar, "anayasanın devletin örgütlenme biçiminin belgesi" olduğu gerçeğini görmezlikten geliyorlar. Her devlet bir sınıf diktatörlüğüdür ve her anayasa da *bu diktatörlüğün örgütlenme biçimini* gösterir.

Faşist diktatörlüğün anayasasını da bu çerçevede ele almak gerekir. Yürükoğlu yoldaş "gerici anayasaya karşı savaş, faşist diktatörlüğe karşı savaşın *ana halkalarından* birisi olmuştur" diyerek önümüzdeki görevi koyuyor:

"Öyleyse, günün görevi, gerici anayasaya karşı demokratik anayasa kavgasıdır. Çünkü demokratik anayasa demokratik devlet demektir." (R. Yürükoğlu, *İşçinin Sesi,* 21 Aralık 1982)

Gerici anayasaya karşı savaşı, faşist cuntanın devrimle yıkılması savaşından ayıramayız. Gerçek demokrasiyi savunmak devrimi savunmakla aynı anlama gelir. "Demokrasi sorunu, en başta devrim sorunudur."

Proletarya tüm ezilenlere özgürlük sağlamak için, burjuvaziyi yenmek, siyasal iktidarı ele geçirip, burjuva devletini parçalamak zorundadır. Siyasal iktidarı ele geçiren proletarya ve bağlaşıklarının kuracağı devlet Lenin'in belirttiği gibi yeni bir biçimde örgütlenmektir:

"...Bu dönem sırasında devlet kaçınılmaz olarak *yeni bir yolda* (proletarya için ve genel olarak mülksüzler için) demokratik ve *yeni bir yolda* (burjuvaziye karşı) diktatörce bir devlet olmak zorundadır." (Lenin, *Burjuva Demokrasisi ve Proletarya Diktatörlüğü,* Sol Yayınları, s.96)

Devrimimizin amaçlarını, proleter demokrasisinin anlamını halka ulaştırmak için "demokratik anayasa" savaşımı güçlü bir silahtır. Bu savaşım, burjuvazinin *her kesiminin* yüzünü açığa çıkarmaya yardımcı olacaktır. Bu savaşım "çağımızda demokrasinin sahibinin işçi sınıfı ve yalnızca *işçi sınıfı"* olduğunu tüm emekçilere kabul ettirecektir.

"Halkımızın demokratik özlemlerinin korkusuz, kararlı ve tutarlı savunucusu işçi sınıfımız, faşizmin 'demokrasiye dönüş' demagojisini, burjuvazinin günlük 'demokrasi' yutturmacasını sergileyerek, faşist diktatörlüğü yıkmak zorundadır." (Emine Engin, *İşçinin Sesi,* sayı: 181-182)

Faşist cuntanın yıkılması kuşkusuz gerçek demokrasiye ulaşmada yalnızca bir adımdır. İstediğimiz demokrasiye işçi sınıfının devriminden geçerek ulaşabiliriz:

"Devlet iktidarının kaldırılması, başta Marks, bütün sosyalistlerin kendilerine saptadıkları amaçtır. *Bu amaca ulaşılmadıkça gerçek demokrasi, özgürlük ve eşitlik olanaksızdır.* (abç) Oysa salt Sovyetik ya da proleter demokrasi bu amaca götürür. Çünkü o, emekçi yığın örgütlerini, durmadan ve zorunlu olarak, devlet yönetimine katarak, her türlü devletin tam yok oluşunu hazırlamaya hemen başlar." (Lenin, agy, s.157)

Savaşımımız, faşist diktatörlüğü, sosyalizme açılan ileri demokratik halk devrimi ile yıkma savaşıdır. Bu savaşı sonuna kadar en kararlı götürecek tek güç işçi sınıfıdır.

Yaşasın demokratik anayasa, demokratik devlet kavgamız!

Yaşasın işçi sınıfı!

Fatma Tan

Faşist anayasa ve demokrasi

Lenin'in yapıtlarında demokratik mücadele konusu büyük bir yer kaplıyor. Lenin sosyalist ve demokratik mücadele arasındaki bağlantının kavranmasına özel önem veriyor. Çünkü, ona göre siyasal demokrasi dışında sosyalizme ulaşmaya olanak yoktur.

Ülkemiz koşulları, bu gerçeği, Lenin'i rafa kaldıranlara bile acımasızca öğretiyor. Bugün ülkemizdeki sınıf savaşının önemli bir odağı faşist anayasa dayatmasıdır. Bu alanda yürütülecek savaş büyük açınımlar taşıyor.

Faşist anayasa dayatması karşısında, yaşamın gerçeklerine ve Lenin'in uyarılarına karşın, yine de yanlışlarla karşılaşıyoruz, karşılaşacağız. Örneğin sağ oportünistler demokratik mücadeleden, burjuva demokrasisini genişletmeyi, ilerletmeyi anlıyorlar. 1960 Anayasasının biraz ilerisinde bir anayasa öne sürüyorlar.

Bu, onların gerçekçi istem anlayışlarıyla uyum içindedir. Ama Lenin'e, Leninizme tümüyle terstir. Lenin, burjuva demokrasisine karşı tavrını defalarca açıklamış, her seferinde onun gerici yüzünü sergilemiştir. Bunun da ötesinde, burjuva demokrasisinin genişletilmesinin anlamını da şöylece belirtmiştir:

"Kapitalist ülkelerde tamamen burjuva ve çoğunlukla gerici avukatlar yüzyıllardan ya da çok uzun yıllardan beri işçileri ezmek, yoksul insanın elini kolunu bağlamak, bayağı işlerde çalışan insanların herhangi birinin karşısına binlerce engel ve güçlük çıkarmak için en ayrıntılı hükümleri, kuralları saptadıkları yüzlerce cilt yasa, yasa yorumu yazdıkları halde, burjuva liberaller ve Kautsky bunlarda 'keyfi hareket' görmüyorlar. ...Yoksulların hangi yollardan 'aşağı düzeyde' tutulabileceği düşünülmüş ve yazılmıştır. Binlerce burjuva avukat ve bürokrat... vardır ki işçinin ve orta halli köylünün yasaların dikenli telli karmaşıklığından hiçbir zaman kurtulmamasını sağlayacak biçimde bu yasaların nasıl yorumlanacağını bilirler. ...Bu hergün biraz daha saflaşan 'saf demokrasi'dir." (Lenin, Dönek Kautsky, s.125)

İşte sınırları genişleyen burjuva demokrasisi. Bunda savunulacak bir yan yoktur. Eğer burjuva demokrasisi burjuva diktatörlüğünün bir biçimi ise başka türlüsü olanaksızdır. Komünist partisi, hiçbir şekilde burjuva diktatörlüğünü savunamaz. Aynı şekilde "daha" ya da "en" demokratik de olsa onun temel örgütlenme belgesini, burjuva anayasasını da savunması sözkonusu edilemez. Lenin'in uyarıları herzaman yerindedir.

Lenin, "İki Taktik" adlı yapıtında burjuvazinin soluksuzluğunu, burjuva demokrasisinin kısırlığını gösterdikten sonra Rusya için hedef olarak işçi köylü demokratik diktatörlüğünü koyuyor. Bu bir devrimcinin tavrıdır.

Bizim menşeviklerin ise Lenin ile bir alış verişleri yok. Genel demokratik mücadele içinde boğuluyorlar. Bu mücadelede "yer alabilecek diğer sınıfların", özellikle "ulusal" burjuvazinin kuyruğuna takılıyorlar. Bir burjuva demokratik anayasa da onlar öneriyorlar. Bu da bir ardçı partinin tavrıdır.

Lenin hiçbir zaman burjuva demokrasisini savunmamıştır. Onun anlayışına göre öncü bir parti, ancak "...sömürücüleri devirmek için, *halkın devrime hazırlanması amacıyla* burjuva demokrasisinin yaygınlaştırılmasını" ister. Yürükoğlu yoldaşın söylediği gibi "demokrasiyi savunmak ayrı, burjuva demokrasisini savunmak ayrı bir konudur". Lenin ve partisi bu konuda da büyük bir örnektir:

"Sosyal-demokratlar işçilerin ve köylülerin yaşamlarında hemen gerçekleştirilmesi mümkün olan — yani burjuvazinin egemenliğini kaldırmadan önce mümkün olan — ve burjuvaziye karşı mücadeleyi kolaylaştıracak tüm iyileştirmeleri getirmek için mücadele ediyorlar. Ona bütün gerçeği söylüyorlar, burjuvazi egemenliğini sürdürdüğü sürece halkı sıkıntıdan ve yoksulluktan kurtaracak hiçbir iyileştirme olmadığını önceden ve açıkça bildiriyorlar." (Lenin, Age, s.119)

Bugün Türkiye'de de komünistler her türlü demokratik hak için, *halkın devrime hazırlanması amacıyla,* mücadele etmelidirler. Bu taleplerin devrimci bir biçimde formüle edilmesi büyük önem taşımaktadır. Fakat asıl önemli olan şudur. Burjuva demokrasisinin kısırlığı, burjuvazinin kötülüğünden değil, kapitalizmin doğasından kaynaklandığına göre, komünistler faşist anayasa dayatmasına karşı, hiçbir kapitalizmin veremeyeceği, çoğunluğun diktatörlüğünü gerektiren bir anayasayla çıkmak zorundadır. Tabii, eğer komünist iseler.

Hamza Kara
Hamburg

Gelecek kavgası zafere yürüyor

Türkiye devrimci hareketinde şimdiye kadar devrim savaşımı ve demokrasi savaşımı birbirinden ayrı olarak ele alınmıştır. Aslında bu ikisi kopmaz bağlarla bağlıdır.

Bu konudaki bir yanlış anlayış demokrasi savaşımını ufak-tefek haklar için savaşım anlayışına indirgemektir. Bu eğilim işçi sınıfı savaşımının *bütünselliğini* parçaların yanyana getirilmesi olarak algılıyor. Organik bütünlüğünü göremiyor. Böylece devrim savaşımının işçi sınıfından kopartılmış, yığınlardan soyutlanmış bir yorumu ortaya çıkıyor. Son çözümlemede varacağı yer, proleter devrimci savaşım yerine darbeci bir labirenttir.

Bir başka yanlış anlayış da, demokrasi savaşımının ufkunu devrimin yapıldığı anla sınırlayan faydacı yaklaşımdır. "Proletarya diktatörlüğünü bir kez kurduk mu, ondan sonra herşey kesintisiz olarak komünizme doğru işleyecektir" anlayışı özünde sınıf savaşımını hiç anlamamıştır. Bu, yığınlara hiç güveni olmayan, proletarya diktatörlüğünden mucizeler bekleyen utopik bir eğilimdir.

Oysa, devletin sönmesi amacına, demokrasinin kendisinin gereksizleştirilmesine varmak için en tam demokrasi savaşımı her zaman canlılığını koruyacak şekilde yığınların bilincine aşılanmalıdır. Bunun için "aktif yığın demokrasisi" anlayışını topluma daha şimdiden özümsetmek gerekir.

Devrim öncesi ve sonrasında yığınlara dayalı savaşımın gerekliliği Marksizm-Leninizmin karakteristik anlayışıdır. Çünkü son çözümlemede tarihin gidişini yığınların eylemi belirler. Bu bakımdan, "proletaryanın egemen sınıf olarak örgütlenmesinin hangi somut biçimleri alabileceğini, bu örgütlenmenin, demokrasinin en tam en tutarlı fethiyle hangi belirli biçimde uyuşabileceği sorusuna yanıtı Marks, ütopyaya düşmeden, *yığın hareketi* deneyinden bekliyordu." (Lenin, *Devlet ve Devrim)*

Yıldırım Şimşek
Nürnberg

Tek tip sendika silahını geri t ptir ceğiz

Faşist cunta tek tip sendika yolunda yoğun çalışma içindedir. Sendikaları, devletin, işçi sınıfı içerisinde birer uzantısı, faşist disiplinin uygulayıcısı durumuna getirmeye çalışmaktadır. Bu durum, komünistlerin, sendikal konuda daha bilinçli, daha etkin, daha özverili çalışmasını gerektiriyor.

Bu konuda sağlıklı bir çalışma yürütebilmek için, geçmişten yoğun ders çıkarmalıyız.

Bugüne değin ne yapıldı? Örgütlü işçi hareketinin büyük bölümünü Türk-İş ve DİSK yönlendiriyordu. Sarı sendika Türk-İş, işçilerin politik arenaya çıkmasını engelleme görevini üstlenmişti.

Menşevik ve sosyal demokrat etki altındaki DİSK ise sınıf savaşı okulu yeterince olamamış ve ekonomizm yaymıştır. Yönetimdekiler öncü işçileri tasfiye etmişler, tabanın yönetimde söz sahibi olmasını engellemişlerdir. Menşevikler, ya tepeden yönetici atamışlar ya da sosyal demokrat sendika ağalarını "komünistleştirerek" onlarla uzlaşıp, sendikaları ellerinde tutmaya çalışmışlardır.

Sendika, işçi sınıfının, ekonomik savaşım örgütüdür. Komünistler, sendikaların örgütsel bağımsızlığını ve siyasette partiye bağımlılığını savunurlar. Sendikal çalışmada devrimci tutum, toplu sözleşmelerde ne alabilirizi değil, gerçekçi istemi ileri sürmektir. Bu savunuyu yaparken gerçekçiliğin yönünün devrim olduğunu işçi sınıfına göstermektir.

Komünistler, her işkolunda tek sendikadan yanadır; işçi sınıfının çeşitli sendikalarda bölünmesine karşıdır. Komünistler işçi sınıfını ikna temelinde tek sendikada örgütlenme hedefini gerçekleştirmek için uğraşırlar. Tam da bu nedenle komünistler, tek sendikanın *zorla dayatılmasına* karşıdırlar. Bu nedenle, faşist cuntanın tek tip sendika ve işkolları sayısını azaltma çalışmalarının faşizmin korporatif, monolitik devlet ve toplum düzenini kurma hedefine doğru adımlar olduğunu söylüyoruz. Ancak bu propagandanın yapılacağı en önemli bir yer de işçilere toplu olarak ulaşabileceğimiz yine bu sendikalardır. Henüz faşistleştirilememiş olan bu sendikaları gerçek sınıf savaşı okullarına dönüştürmek komünistlerin, öncü işçilerin görevidir.

Komünistler ilk etapta Türk-İş içerisine girmeli, öncü devrimci işçilerin illegal alt örgütlenmesini oluşturmalıdırlar, yoğun ajitasyon propaganda çalışması yürütmelidirler. Koşullar gelişip değiştikçe, sendika ağalığına karşı, devrimci işçilerin sendika yönetimine gelmelerini sağlamalıdırlar. Bunu yaparken sendikal ilkeleri gözden uzak tutmamalı, zorlamadan kaçınmalıdırlar.

Günümüzdeki çalışmanın ana hedefi faşist cuntayı yıkmaktır. Zamanla doğacak olan grevlere, toplu sözleşmelere hazırlanmalıyız. İşçi sınıfına sınıf bilinci vererek gerçek çözümün, tek kurtuluş yolunun devrim olduğunu göstermeliyiz. İşçi sınıfını, şanlı 1 Mayıslara, yeni Profilolara, yeni Tarişlere hazırlamalıyız. Burjuvazinin işçi sınıfına karşı kullandığı tek tip sendika silahıyla biz burjuvaziyi vurmalıyız, vuracağız. İşçi sınıfımız tarihsel görevini yerine getirecek devrimini başaracaktır. Geçmişten ders çıkarmış, örgütlü, bilinçli bir işçi sınıfının karşısında hiçbir güç duramayacaktır.

Yaşasın devrim!

Ali Haydar

KAVGAYA VE YAŞAMA DAİR

Düşün hele!...
Yaşama ve kavgaya dair düşün...
Düşün bir yol!...
Varolan değerlerle,
Varolması gereken değerler
arasında yapacağı
veya yaptığı seçim
değil midir,
kişileri yaşamdaki yerlerine
YERLEŞTİREN!...

Düşün hele,
düşün bir yol!...
Yaptığı seçimle,
"Küçülmekten bile zevk almaya kalkışan
bir adamın özüne saygısı kalır mı hiç"?
Düşün,
düşün bunları!... Olur mu hiç...
Köşesine çekilip yaşamın gerçeğinden
kaçmak pahasına,
kendi kavlince ve edilgen
"yaşayan"(!) kavgasızlığı
kavgasızları düşün?
Dedim a, inanmıyorum
inanmıyorum buna,
inanmıyorum köşesine çekilmişlerin önerdiği
kavgasızlığa
Başka yolu yok
Yaşamı severek
ona hakça değerini vererek
ona adanmış bir kavgayla yaşamadan
başka bir olanağı ve olasılığı yok yaşamın

Kavgaya gelince;
onsuz;
yani insana çoşku
iyimserlik
umut ve cesaret
aşılayan soyluluğu olmadan
yaşam ne kadar da tekdüze
ve tatsız olursa
yokolmaya özdeş
bir "yaşantısızlık"
"yaşamamışlık" olurdu.

Yaşam ve kavga...
İçiçe bu iki kavram
birbirini bütünleyen
biri diğerini dıştaladı mı
olmayan
Anlayacağın,
yaşıyorsan layığınca o da savaşarak
usul-usul kazacaksın toprağı
büyük bir sabırla...
Açacaksın yürüyeceksin yolu
Yazı, şiir yaşacaksın
Not tutacaksın
Bağıracaksın
haykıracaksın
anlatacaksın
izaha gayret edeceksin yaşamı ve yarınını
hasılı yaşanılabilmesi
yaşanılabilir kılınması için dünyanın
savaşacaksın iki gözüm, yok başka çözüm...

Kirve Kalender
Paris

DEVRİMİN DE PARTİNİN DE GÜVENCESİ İŞÇİLERDİR

Önümüzdeki görev çalışmaları daha da hızlandırmaktır

Değerli yoldaşlar,
Bizler, İsviçre'nin Cenevre kentinde, 12 Eylül faşist darbesinin yurt dışına çıkmak zorunda bıraktığı, iltica talebinde bulunmuş kişileriz. Cenevre'de *İşçinin Sesi*'nden olan bir yoldaşın, kısa bir süre içindeki çok gayretli çabalarıyla biraraya geldik. *İşçinin Sesi*'nin politik-ideolojik çizgisi Türkiye'de değişik siyasi guruplar içerisinde yer almış olan bizler arasında, geniş bir sempati uyandırdı. Bu gelişme içinde Marksizm-Leninizmi kavrayıp öğrenmek için düzenli seminer çalışmaları yapmaya yöneliyoruz.

Faşist cuntanın iğrenç ve kanlı yüzünü Avrupa demokratik kamuoyunda açığa çıkarıp, onu teşhir ve tecrit edebilmek amacıyla, geçenlerde "Kahrolsun faşist cunta", "Tanklarla gelen devrimle gidecektir" ve "Yaşasın 1 Mayıs" belgilerini içeren Türkçe ve Fransızca yazılı yaklaşık 300 adet afişleme ve değişik konuları içeren pullama yaptık.

Az sayıda arkadaşın yapmış olduğu bu çalışma Cenevre'nin objektif şartlarında çok önemli bir niteliğe sahiptir. Cenevre'de yaklaşık iki seneden beri bulunan gurupların şimdiye kadar böyle çalışma yapmaması, bizlerin 2-3 aylık bir örgütlenme süreci içinde oluşturduğu bu pratiğin önemini gözler önüne sermeye yetmektedir.

Yapılan afişleme ve diğer çalışmalarımız, bu gericilik döneminde, yığınların üzerindeki karamsarlığı yok etmeyi, devrimci çoşkuyu alevlendirebilmeyi ve diğer bazı anti-faşist gurupların içine girmiş oldukları pasif pozisyondan kurtulmalarını sağlamayı hedeflemektedir.

Kısa bir dönem içersinde yapılan bu çalışmalar meyvalarını vermeye başlamış, Cenevre'deki anti-faşist unsurlarda bir hareketlenme başlamıştır.

Şimdi önümüzdeki görev, örgütlenmeyi hızlandırabilmek ve işçi sınıfının şanlı geleneğini gericilik döneminde de koruyabilmek, yarının Türkiye devrimi için çalışmalarımızı hızlandırmak olacaktır.

Yaşasın 1 Mayıs!
Kahrolsun faşist cunta!
Tek yol devrim!

T.K.
İsviçre

Yoldaşlar, yaz taarruzu 6 Haziran'da başlıyor. Hazır olun.

Yaz taarruzundaki özveri, komünist disiplinin bir ölçüsüdür.

Devrimci savaş, devrimci özveri üstüne yükselir.

Eksikleri görmek onları gidermenin ilk adımıdır

Değerli arkadaşlar!
Bu yazıyı yazmadan önce *1980 Konferans Tutanakları*'nı okuyordum. "Beşinci Oturum" bölümünde geçmişte *İşçinin Sesi*'ne yeterince yazı, haber gönderilmediği, bunun sonuçları tartışılıyor. Görebildiğim kadarıyla, özellikle Avrupa'daki yoldaşlar olarak, merkez yayın organını besleme konusunu hâlâ yeterince bilincimize çıkaramadık.

Federal Almanya'nın değişik kentlerinde örgütlü olduğumuz halde, bu kentlerde olup biten olayları, gelişmeleri, yorumları *İşçinin Sesi*'ne ulaştırmakta eksik kalıyoruz. Yazı, haber yazmanın önemi *İşçinin Sesi*'nde de defalarca vurgulandı. Bu eksikliğimizi tamamlamak zorundayız artık.

Şimdi haber olarak yazımı sürdürmek istiyorum.

15.4.82 tarihinde Münih'de 25 bin kişinin katılımıyla bir yürüyüş ve miting düzenlendi. Yürüyüşü Alman Sosyal Demokrat Partisi'nin (SDP) gençlik kolları düzenledi ve değişik örgütler destekledi. Yürüyüşün amacı, SDP'nin 17.4.82'de başlayıp beş gün sürecek genel kongresinde, silahsızlanma ve F. Almanya'ya yerleştirilmesi öngörülen yeni füzelerle ilgili alınacak kararları etkilemekti. Yürüyüşün genel havası "savaşa karşı barış" idi. Değişik örgütler yürüyüşte kendi ajitasyon-propagandalarını bildiri vs. araçlarla yaptılar.

Miting alanında DKP'li yoldaşlar, bir F. Almanya haritası üzerine üslerin, silah depolarının ve yeni yerleştirilmesi öngörülen orta-menzilli füzelerin yerlerini işaretlemişler, mikrofonla silahsızlanma, savaş ve barış konusunda propaganda - ajistasyon yapıyorlardı.

Bu arada elinde "savaş istemiyoruz" pankartı taşıyan bir papaz geldi ve DKP'li yoldaşlara "siz hep Amerika'yı suçluyorsunuz, Sovyetler de silahlanıyor, ona hiç değinmiyorsunuz" anlamında birşeyler söyledi. DKP'li yoldaşlardan birinin cevabı şu oldu: "Ben komünistim. Onun için Amerikan hükümetine karşı olmam doğaldır. Sovyetler'i kötüleyemem."

Tam da pasif bir savunma. Halbuki orada çok daha başka şeyler söylenebilirdi. Dinleyenlerin büyük bölümü homurdanmaya başladılar. O papazı orada soyutlamak hiç de zor değildi. Emperyalizm ile savaş arasındaki ilişki pratik yaşanmış olaylarla rahat anlatılabilirdi. Ben orada DKP'li yoldaşlar adına gerçekten üzüldüm.

Dev-Yol'lu arkadaşlar miting alanında, Federal hükümetin cuntaya yardımı durdurmasını isteyen ve cuntanın idam kararlarını sayılarla gösteren güzel bir flama açtılar. Komkar'a bağlı arkadaşlar yiyecek satışı yaptılar ve Almanca yayın dağıttılar. Menşevikler ise Türkiye'yi tanıtan Almanca yayınlar dağıttılar ve üzerinde Amerikan üslerini gösteren kartondan bir Türkiye haritası taşıdılar. *Patlıcan* kitabı da uluslararası dayanışmayı sağlamada büyük rol oynadı.

Bize gelince, bu eylem için yeterli bir çalışma yapamadık dersem yanlış olmaz. Bu, bence Münih'de henüz oturmuş bir örgüt anlayışımızın olmamasından ileri geliyor.

Olumsuz yönümüzü vurguladıktan sonra yaptığımız bazı olumlu çalışmaları belirteyim. 1 Mayıs'la ilgili henüz hiçbir afiş ve yayın çıkmamışken biz Münih'de iki kez 1 Mayıs afişlemesi yaptık. Afişlerimizi çok beğendik.

Yoldaşça selamlar.

Ali Vural
Münih

DEVRİMİN DE PARTİNİN DE GÜVENCESİ İŞÇİLERDİR

Kinimiz kabarıyor

Hareketimizde oportünist, Leninci ayrımı ilk çıktığı günlerde ben Maden-İş'in seminerlerine katılıyordum. Bir gün İGD'den bazı tasfiyeler olduğunu duydum. Neden olduğunu sorunca "onlar polis" deyip işi geçiştirdiler.

Olayın üstünde durdum ve *Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye*'yi bulup okudum. *İşçinin Sesi*'ni benimsedim. Oportünistlere karşı Ulus civarında mücadeleye katıldım. Daha sonra burjuvazi beni askere çağırdı. Askerliğimi yeni bitirdim, yeniden yoldaşlarıma kavuştum.

Şimdi sizlere jandarmanın Çorum köylerine yaptığı baskıları anlatmak istiyorum.

Faşist cunta iktidara el koyduktan sonra her köye olduğu gibi Mecidözü köylerine de silahlarınızı teslim edin diye haber salmış. Silahlarınızı çuvallara doldurup, merada bulduk diye teslim edin demişler. Köylüler kırık-dökük eski silahları vermişler. Başçavuş silahları az bulmuş. Muhtarları falakaya çekmeye başlamış. Jandarmalar köyleri basmış. Dayak-küfür çok az silah çıkarabilmişler. Muhtarların çoğu sakat kalma pahasına silahların yerini söylememiş.

Ankara'da da Hasköy'deki 300 gecekonduya belediye yıkım kararını yollamış. Gecekondu halkı yıkıma karşı durmak için birleşiyor.

Halkımızın kini iyice kabarıyor. Faşist cuntaya karşı derinden derine direniş gelişiyor.

Tanklarla gelen devrimle gidecektir.

S.Ayık
Ankara

İşçi Gençlik oportünistleri sergiliyor

Mannheim İşçiler Birliği, genç işçilerin örgütlenmesine yardımcı olmak için *İşçi Gençlik* adıyla popüler bir gazete çıkarmaya başladı. Gazetenin ilk sayısında dünya işçilerinin 1 Mayıs geleneği anlatılıyor. 1 Mayıs eylemleri için çağrı yapılıyor.

Bu arada, menşeviklerin 1 Mayıs eylemleri öncesinde 23 Nisan'ı kutlamaya girişmelerinin nedeni işleniyor. Yazıda şöyle deniyor:

"Bugün sömürgeci Türk burjuvazisi, emekçi halkımıza faşizmi dayatmıştır. Faşizmin çıplak terörünü şirin göstermek için çeşitli yöntemlerle Türk burjuvazisinin ideolojisi olan Kemalizm aracılığıyla halka inmek istemektedirler. Faşist cunta kendi dünya görüşünü halka ulusal değerler aracılığıyla dayatmak istemektedir. Okullarda, işyerlerinde Atatürk'e saygı, bayrağa saygı, istiklal marşına saygı duruşu v.s. gibi burjuvazinin egemenliğini, işçi sınıfı ve Kürt halkının üzerine ise baskı, şiddet ve sömürüyü anlatan simgelerle işçi sınıfı ve Kürt halkının bilinci bulandırılmaya çalışılmaktadır. Elbette faşist cunta burjuvazinin çeşitli egemenlik bayramlarıyla ve başka safsatalarla halkın beynine ve gönlüne girmeye çalışacaktır. Bu onların kendi görevleridir.

"Ancak asıl ilginç olan kendisine devrimciyim diyen, hatta komünist olduğunu iddia eden bir siyasi hareketin burjuvazinin ulusal değerlerine sahip çıkması, onları kutlamasıdır. Bu, işçi sınıfı adına yola çıkmış bir hareket için korkunç bir ihanettir.

"Biz *İşçinin Sesi* taraftarları Weinheim'da 1 Mayıs afişlemesi yaptık. Bundan birgün sonra yapılan afişlerin yırtıldığını ve yerine FİDEF Weinheim Derneği'nin 23 Nisan Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramı afişlerinin yapıştırıldığını gördük. Bu yüz kızartıcı bir olaydır. Bir siyasi hareket kendisine devrimciyim diyecek ve sonra dünya işçi sınıfının birlik, dayanışma ve burjuvaziye karşı savaş günü olan 1 Mayıs'ın önemini anlatan afişlerin üzerine Türk sömürgeci burjuvazisinin egemenlik günü olan 23 Nisan afişlerini yapıştıracak. Bu onların burjuvazinin işçi sınıfı içindeki ajanları olduğunun açık bir göstergesidir. FİDEF burjuvaziyle birlikte işçi sınıfının bilincini bulandırarak burjuvazinin safında yer tutuyor. FİDEF enternasyonalist değil Türk milliyetcisidir."

Yaşasın enternasyonal dayanışma

30.4.1982 tarihinde yapılan "TANZ in den MAI" gecesine DKP'nin (Kreis Nord Hamburg) davetlisi olarak aktif şekilde katıldık.

Gecede DKP ile birlikte masa açıp yayın sattık. 1 Mayıs ve 8 Mayıs yürüyüşünün bildirilerini dağıttık. Gecenin açış konuşmasını yapan DKP'li görevli, savaşan Latin Amerika ve dünya halkları ile dayanışmalarını belirttikten sonra Türkiye'de faşist diktatörlüğe karşı savaşıma değindi.

Sessiz kalmanın yanına, ortada dolaşmamayı da ekleyen menşevikler, bu tür gecelere gelemez oldular. Alman komünistlerinin FİDEF'den misiniz sorusuna, "hayır, TKP'deniz, *İşçinin Sesi*'ndeniz" cevabını verdiğimizde, yoldaşlar gülerek FİDEF'lilerin neden ortada gözükmediklerini anlayamadıklarını söylediler. Biz de gülerek Türkiye'ye tatile gitmiş olabileceklerini söyledik.

Enternasyonal dayanışmamızı geliştiriyoruz.

Faşizmi kahredeceğiz!

Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!

Yaşasın devrim için savaş!

Hamburg

DEVRİMİN DE PARTİNİN DE GÜVENCESİ İŞÇİLERDİR

İlişkilerimizi geliştirmeliyiz

Değerli yoldaşlar,
Lenin, 3 Haziran darbesinden altı ay sonra "Doğru Yolda" makalesinde partinin durumunu açıklıyor. Aydınların terk etmesiyle beraber, örgütün yeni sorumluluk alan, işçi kadrolarla yeni çalışmalarına başladığını, kooperatif, sendika, eğitim ve kültür derneklerinde çalışmanın yavaş yavaş toparlandığını, buralarda partililerin "partisizlikten parti ideolojisine" sloganıyla çalışma yaptıklarını yazıyor.

Faşist darbenin ardından birbuçuk yıl geçti. Pek çok komünist tutuklandı, hüküm giydi. Ancak var olan yapıların korunduğu yerlerde polis baskısına karşın yapılması gereken işler var. Geçen bu zaman içinde yasal olanaklardan daha iyi yararlanmalıydık. Bu konuda, hayata geçenleri hesapladığımızda eksiğimiz ortaya çıkıyor.

Sadece kadrolara yönelik çalışmanın yanısıra yığınların arasına dalmak için kendiliğinden kıpırdanmaların başlamasını bekleyemeyiz. Konferans kararlarında olduğu gibi, yığınların gelecek devrimci duruma hazırlanmaları için görevlerimiz vardır.

Yığın bağlarımız, devrimci durumdaki gibi geniş olamıyor. Sendikalar, dernekler vb. çeşitli sınıfların isteklerini, düzeylerini, tepkilerini öğrenebildiğimiz kuruluşlardır. Şimdi bunları (var olduğumuz fabrikalar dışında) nasıl daha yaygın bir şekilde elde edeceğiz? Yığınların nabzını nasıl elimizde tutacağız. Var olanların dışında genel enformasyon elde edebilmek için de bu yerler bize gereklidir.

Zor günlerde konspirasyon, örgütün varlığını sürdürebilmek için son derece önemli. Bunu yakın bir zamanda yaşadık. Bu tür yasal kuruluşlar dikkatle seçilip, örtü olarak kullanılabilir. Deneylerimizden, bu tür yaygın legal ilişki ağı olanların, polis takiplerini daha kolayca çözümleyebildiklerini gördük.

Sayıları az da olsa, kazanılabilecek birkaç ilişki, kadroları daha fazlası için düşünmeye,yaratmaya zorlayacaktır. Buna dikkat etmeliyiz.

Zeynep Güner
İzmir

Devrimci çalışmamız sürüyor

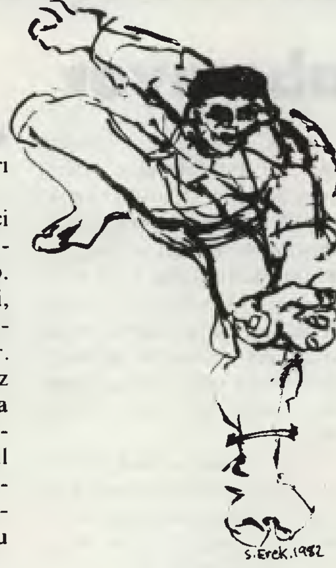
Yoldaşlar,
Kızıl Fener operasyonundan sonra ...'da faşist diktatörlüğe karşı devrimci çalışmamız durmadı sürüyor.

Geçen yıl Ekim ve Aralık aylarında gerçekleştirilen operasyonun ardından ....'da devrimci çalışmamızın sürekliliğini ve kalıcılığını sağlamak için yeni bir komite oluşturduk. Komite, içine girdiğimiz yeni durumla birlikte ... örgütünün durumunu değerlendirdi. Parti normlarına, konferans kararlarına ve geçici tüzüğe uygun bir şekilde çalışmalarına başladı.

Bugüne kadar yapılan çalışmalarda bazı sempatizan çevrelerine ulaşıldı ve yeni yeni yığın ilişkileri çıkartılarak İMG'ler oluşturuldu. İMG'lerin ve komitenin eğitim çalışmaları *İşçinin Sesi* gazete ve kitaplarıyla ve Lenin'in klasik eserleriyle ciddi bir şekilde sürdürülüyor.

Ayrıca hapishanede bulunan yoldaşlarımızla olan bilgi alış verişine ve her alanda her türlü devrimci dayanışmamıza özel önem göstererek geliştireceğiz. Merkez yayın organımızla haberleşmeyi daha da sıklaştıracağız.

Yurt içinde ve yurt dışında devrimci dayanışmamızı birleştirerek faşist diktatörlüğü devrimle devireceğiz.
H.Ç.

M tris't devrimci marşlar söyleniyor

Faşist cunta, bütün cezaevlerinde devrimciler üzerinde bir örnek askeri disiplin kurmak için çabalarını sürdürüyor. Tüm cezaevlerini Mamak düzeyine getirmeye çalışıyorlar.

Baskıların en yoğun olduğu yerlerden biri de Metris Özel Askeri Ceza ve Tutukevi. Metris'in "özelliği", cezaevi olarak kullanılmak üzere yapılan tek askeri cezaevi olmasından geliyor. Projesi bu alanda uluslararası ün sahibi bir İtalyan mimara çizdirilmiş. Labirentten farksız bir yapı. İçinde üç bin kadar devrimci bulunuyor.

Metris'de 1981 Eylül'ünde 14 gün süren bir açlık grevi yapıldı. Sonuçta bir takım haklar elde edildi. Ancak kısa bir süre sonra bunlar geri alınıp baskılar daha yoğunlaştırıldı. Hemen hemen beş aydır Metris'de görüş yok. Tutuklular görüşe çıkarılacak durumda olmadıklarından, işkence izleri taşıdıklarından yakınlarına gösterilmiyorlar. Tutuklulara askerlerin ateş açtığı söyleniyor. Bu süre içinde yalnızca bir kez avukat görüşüne izin verildi.

Metris'in iç güvenliğinden sorumlu özel bir askeri tim var. Faşist jandarmalardan özel olarak devşirilmiş. İşkenceye götürülmek üzere birini almaya geldiklerinde önce bu timi sürüyorlar. Koğuşlar direniyor. Onlar da süngü, dipçikle bazen de ateş açarak saldırıyorlar. Böyle zamanlarda Metris'in her yanı sloganlarla sarsılıyor. Koridor köşelerine hoparlörler yerleştirmişler. Sloganlar başlayınca sesi sonuna dek açıp Orhan Gencebay vb. çalıyorlar. Ama bana mısın demiyor.

Metris'de burjuvazinin marşları değil devrimci marşlar söyleniyor. "Komutanım" sözü kullanılmıyor. Yalnızca sabahları sayım için sıraya giriliyordu. Daha sonra bu da kaldırıldı.

Alemdağ katliamının olduğu günlerde Metris'de K-7 koğuşunda yine *İşçinin Sesi* davasından tutuklanmış bir kadın yoldaşı almak üzere jandarmalar saldırmışlar. Koğuştakiler arkadaşlarını vermemek için direnmişler. Bir devrimcinin ağır yaralandığını duyduk.

İstanbul 1. Şube'de işkencede öldürülen bir devrimci de Süleyman Cihan. Beşinci kattan atlayıp intihar ettiği ileri sürüldü. Süleyman Cihan kimliğini kabul etmemiş. Polisler evini basıp karakol kurdukları sırada albümden çocuğunun fotoğrafını almışlar. Daha sonra işkencede öldürünce, "intihar etti, cebinden bu çocuğun resmi çıkınca Süleyman Cihan olduğunu anladık" demişler.

Faşizmin zindanlarında devrimci onur, yiğitlik destanları ve devrime sonuna dek bağlılık var. Şan olsun can pahasına direnip savaşımı yükseltenlere. İşkence ve katliamların hesabı mutlaka sorulacaktır.

Yaşasın faşizmi devrimle yıkma savaşımız!

Yaşasın Leninci TKP!

Fatma Yılmaz
İstanbul